

**Colegiul de Disciplină și Etică din subordinea Consiliului Superior al
Procurorilor**

**HOTĂRÂRE
Nr. 3-2/2023**

mun. Chișinău

20 ianuarie 2023

Colegiul de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, având în componența sa:

Președintele colegiului - Vladislav Guțan

Membrii colegiului - Victor Comerzan

Elena Cazacov

Alexandru Lozan

Octavian Lazarev

Pavel Țurcan

Oleg Televca

Examinând în ședință publică procedura disciplinară înaintată de către Inspectorul din cadrul Inspecției Procurorilor a Procuraturii Generale, Cernous Natalia, conform Regulamentului cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare ale Inspecției Procurorilor împotriva procurorului-șef al Procuraturii raionului XXXXXX, XXXXXX, suspendat din funcție, ca rezultat al îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, încălcarea gravă a legii, atitudinea nedemnă, manifestare sau mod de viață care aduc atingere onoarei, integrității, probității profesionale, prestigiului procuraturii sau care încalcă Codul de Etică al Procurorilor

A CONSTATAT

Inspectorul din cadrul Inspecției Procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous, verificând în conformitate cu Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare ale Inspecției Procurorilor, sesizarea Procurorului General Interimar, Dumitru Robu, din xx.xx.2022, cu privire la faptele ce pot constitui abatere disciplinară comisă de către XXXXXX, Procuror-șef al Procuraturii raionului XXXXXX, suspendat din funcție, a transmis Dosarul cauzei disciplinare cu Raportul privind rezultatele verificării sesizării din xx.xx.2022, Colegiului de Disciplină și Etică pentru examinare.

Potrivit Raportului Inspectorului din cadrul Inspecției Procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous:

La xx.xx.2022, Procurorul General Interimar, Robu Dumitru a pornit urmărirea penală în privința procurorului-șef al Procuraturii raionului XXXXXX, XXXXXX, în baza elementelor infracțiunii prevăzute de art.352¹ alin.(2) din Codul penal, și la xx.xx.2022 - în baza art.330² alin.(2) din Codul penal, fiind conexate într-o singură procedură, cu atribuirea numărului nr. XXXXXX, exercitarea urmăririi penale fiind dispusă procurorului delegat în Procuratura Anticorupție, XXXXXX.

La xx.xx.2022, XXXXXX a fost pus sub învinuire fiindu-i incriminată săvârșirea

infracțiunilor prevăzute de art.330² alin.(2) și art.352¹ alin.(2) din Codul penal, adică deținerea personal și prin intermediul unui terț, a bunurilor valoarea cărora, depășește substanțial mijloacele dobândite și care nu aveau cum să fie obținute licit și includerea intenționată a unor date incomplete, neinclusiunea intenționată a unor date în declarațiile de avere și interese personale.

Conform ordonanței de punere sub învinuire, XXXXXX a comis infracțiunea de îmbogățire ilicită de către o persoană cu funcție de demnitate publică și infracțiunea de includere intenționată a unor date în declarație de avere și interese personale prevăzute de Codul penal și pasibile de pedeapsă penală în următoarele circumstanțe: [...].

Dl XXXXXX deține funcția de procuror și, în conformitate cu prevederile art.6 alin.(3) lit.a), lit.b), d) și g) din Legea nr.3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, este obligat să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu Constituția, legislația Republicii Moldova și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte; să respecte prevederile actelor cu caracter normativ adoptate în cadrul Procuraturii; să respecte regulile deontologice ale procurorilor și să se abțină de la fapte care ar discredita imaginea Procuraturii și să afecteze prestigiul de procuror și să depună, în condițiile legii, declarație de avere și interese personale.

Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27.05.2016, este un document public, care stabilește principiile și standardele de etică profesională obligatorii pentru procurori. Acesta conține norme de conduită ale procurorului în exercitarea atribuțiilor de serviciu și în viața privată.

Procurorii se află în serviciul societății, sunt responsabili de conduita lor și au datoria ca prin fiecare acțiune și decizie să onoreze jurământul depus, respectând cele mai înalte standarde de etică și conduită potrivit următoarelor principii: -supremației legii; -independenței; -integrității; -imparțialității; -profesionalismului; -colegialității; -transparentei; -confidențialității; -corectitudinii.

Potrivit obligațiilor impuse prin pct.6.1. al Codului - principiul supremației legii, procurorul trebuie să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecătii echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor; să acționeze în mod echitabil și onest.

Ghidul European al Eticii și Conduitei Procurorilor, adoptat la Conferința Procurorilor Generali Europeni la 31.05.2005, la Budapesta, de asemenea stabilește că procurorii publici se vor conduce de cele mai înalte standarde profesionale și întotdeauna vor tinde să mențină onoarea și demnitatea profesiei lor.

Avizul nr.9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) privind normele și principiile europene referitoare la procurori, adoptat la 17 decembrie 2014, Strasbourg, nota explicativă, pct.4.1.3 (Obligația de a păstra demnitatea profesiei) §97 prevede că procurorii trebuie să câștige încrederea publicului demonstrând, în toate împrejurările, un comportament exemplar.

Procurorul XXXXXX, conform regulilor art.3 alin.(1) lit.a) din Legea nr. 133/2016 privind declararea averii și a intereselor personale, este subiectul depunerii declarației de avere și interese personale. Or, conform prevederilor art.2 al Legii cu

privire la Procuratură nr.3/2016 funcția de procuror este o funcție de demnitate publică.

Obligația de depunere a declarațiilor de avere și interese personale este prevăzută expres și în art.6 alin.(3) lit.g) al Legii cu privire la Procuratură coroborate cu prevederile art.13 alin.(1) al Legii integrității nr.82/2017, care stipulează că în vederea prevenirii îmbogățirii nejustificate și ilicite a agenților publici și a evitării conflictelor de interese în activitatea lor, precum și în vederea responsabilității pentru asemenea fapte, agenții publici sunt obligați să depună declarația de avere și interese personale în conformitate cu prevederile Legii nr. 133/2016 privind declararea averii și a intereselor personale.

Obiectul declarării averii și intereselor personale este stabilit de legiuitor la art.4 al Legii nr. 133/2016 privind declararea averii și a intereselor personale, în versiune până la operarea modificărilor prin Legea pentru modificarea unor acte normative, nr.130 din 07.10.2021, iar Regulamentul privind modul de completare a declarației de avere și interese personale în formă electronică aprobat prin ordinul Autorității Naționale de Integritate nr.OAI15/2018 din 27.02.2018, reglementează modul de completare a declarației de avere și a intereselor personale.

Astfel, potrivit art.4 alin.(1) lit.a), b) din Legea nr. 133/2016 privind declararea averii și a intereselor personale, obiectul declarării prevăzut la art.3 alin.(1) declară veniturile obținute de subiectul declarării împreună cu membrii familiei, concubinul/concubina în anul fiscal precedent; bunurile mobile și imobile, inclusiv cele nefinalizate, deținute de proprietate cu drept de uzufruct, de uz, de abitație, de suprafață de către subiectul declarării și membrii familiei, concubinul/concubina acestuia, inclusiv în calitate de beneficiari efectivi, ori aflate în posesia acestora în baza unor contracte de mandat, de comision, de administrare fiduciară, unor contracte translativ de posesie și de folosință.

Conform prevederilor art.5 alin.(1), alin.(2) și alin.(4) din lege, declarația de avere și interese personale reprezintă un act personal și irevocabil al subiectului declarării, depus pe proprie răspundere, sub formă de document electronic, sau după caz, în formă scrisă pe suport de hârtie.

Subiecții declarării sunt obligați, în condițiile prezentei legi, să își declare averea și interesele personale în conformitate cu modelul prevăzut în anexa nr.1 la prezenta lege.

Responsabilitatea pentru depunerea în termen a declarației, precum și pentru veridicitatea și deplinătatea informațiilor o poartă persoana care o deține.

Fiind audiat în cadrul examinării sesizării, XXXXXX, nu a recunoscut comiterea abaterilor disciplinare și a comunicat că periodic și epizodal s-a folosit de bunurile mobile și imobile care îi aparțin rudelor apropiate, însă nu a crezut că și folosința periodică a bunurilor persoanelor terțe trebuie să fie declarată.

Legea privind declararea averii și a intereselor personale conține anumite date cu privire la modul de completare doar la subsolul capitolelor ce trebuie completate în Declarație, însă în opinia lui XXXXXX nu sunt suficient de evidențiate. Această situație, posibil a generat neatenția lui și a produs anumite scăpări, totodată cu certitudine nu se datorează intenției directe de a ascunde ceva care este evident.

Totodată, probele administrate în cadrul sesizării confirmă încălcarea de către procurorul XXXXXX a regimului juridic al declarării averii și intereselor personale.

Astfel, în declarațiile de avere și interese personale pentru anii 2014-2020, procurorul XXXXXX a declarat [...].

Totodată, la xx.xx.2022, XXXXXX a fost pus sub învinuire fiindu-i incriminată săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.330² alin.(1), art.352¹ alin.(2) din Codul penal, adică deținerea personală și prin intermediul unor terți, a bunurilor valoarea cărora, depășește substanțial mijloacele dobândite, și care nu aveau cum să fie obținute licit și includerea intenționată a unor date incomplete, neinclusiunea intenționată a unor date în declarație de avere și interese personale.

Astfel, potrivit ordonanței de punere sub învinuire din xx.xx.2022, [...].

La data emiterii ordonatei de punere sub învinuire, fapta folosirii bunurilor mobile și imobile nominalizate de către procurorul XXXXXX, se confirmă prin [...].

În ședința Colegiului de Disciplină și Etică, Inspectorul din cadrul Inspecției procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous, a susținut Raportul privind rezultatele verificării sesizării Procurorului General Interimar, Dumitru Robu, cu privire la încălcarea de către procurorul XXXXXX a obligațiilor impuse de art.6 alin.(3) din Legea cu privire la Procuratură, pct.6.1 ale Codului de Etică al Procurorilor, iar faptele comise de el constituie abatere disciplinară, prevăzute de dispozițiile art.38 al Legii cu privire la Procuratură:

a) îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu;
e) încălcarea gravă a legii;
f) atitudinea nedemnă, manifestări sau mod de viață care aduc atingere onoarei, integrității, probității profesionale, prestigiului Procuraturii sau care încalcă Codul de Etică al Procurorilor.

În cadrul ședinței Colegiului de Disciplină și Etică, procurorul suspendat din funcție, XXXXXX, nu s-a prezentat, iar prin Declarația - explicație, anexată la procedura disciplinară a pledat nevinovat, invocând că cele invocate de Inspecția Procurorilor nu sunt confirmate prin careva circumstanțe de fapt și de drept, în acest sens lipsind careva probe, motiv din care procedura disciplinară urmează a fi încetată din lipsa faptului de abatere disciplinară. De asemenea, menționează că toate încălcările indicate de Inspecție, rezultă exclusiv din ordonanța de punere sub învinuire.

Analizând argumentele invocate în raport, poziția procurorului XXXXXX, în cumul cu probele administrate, Colegiul de Disciplină și Etică ajunge la concluzia ca procedura disciplinară este neîntemeiată sub aspectul comiterii de către procurorul XXXXXX a abaterii disciplinare, prevăzute de art.38 lit.a), e) și f) din Legea cu privire la Procuratură, din considerentele ce succed.

În temeiul art.49 alin.(3) din Legea cu privire la Procuratură, pct.43 al Regulamentului privind modul de organizare și funcționare a Colegiului de Disciplină și Etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor la 14 septembrie 2016, procedura disciplinară se examinează în limitele Raportului Inspecției Procurorilor.

În acest context Colegiul de Disciplină și Etică menționează că, pentru a reține în sarcina procurorului săvârșirea unei abateri disciplinare urmează a se stabili dacă abaterea disciplinară este prevăzută de lege, dacă în acțiunile procurorului sunt întrunite elementele constitutive ale acesteia, respectiv latura obiectivă și subiectivă. În lipsa uneia dintre aceste elemente abaterea disciplinară nu există și în aceste condiții nu poate

fi angajată răspunderea disciplinară a procurorului.

În temeiul art.38 lit.a), e), f) din Legea cu privire la Procuratură, „constituie abatere disciplinară îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, încălcarea gravă a legii, atitudinea nedemnă, manifestări sau mod de viață care aduc atingere onoarei, integrității, probității profesionale, prestigiului Procuraturii sau care încalcă Codul de Etică al procurorilor.

Astfel, reținând faptele imputate procurorului vizat prin Raportul în cauză, prin prisma abaterii de la lit.a) art.38 al Legii cu privire la Procuratură, Colegiul de Disciplină și Etică menționează că abaterea de la norma dată este o reflectare a obligației procurorului privind îndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu, precum și încălcarea gravă a legii.

În urma examinării argumentelor invocate, Colegiul constată că Inspekția Procurorilor nu a identificat:

- Care este modul corespunzător de îndeplinire a obligațiilor de serviciu și care a fost necorespunderea admisă de către procurorul XXXXXX.
- Care din pretinsele abateri disciplinare sunt grave și criteriile de apreciere a gravității.

În continuare, Colegiul de Disciplină și Etică reține că, în temeiul normei prevăzute de art.38 lit.a) și e) din Legea cu privire la Procuratură, ca încălcare gravă a normelor imperative ale legislației în procesul de activitate a procurorului, se subînțeleg acele norme imperative, care impun o anumită conduită de la care ele nu pot deroga, adică nu pot fi stabilite alte reguli pentru raportul lor juridic decât cele impuse. Prin norme imperative se poate cere săvârșirea unei acțiuni sau abținerea de la săvârșirea unei acțiuni, prin obligarea la un comportament de la care subiecții de drept nu se pot abate.

Astfel, normele de drept imperative sunt acelea care impun subiecților de drept o acțiune sau le obligă la o abținere, care stabilesc o conduită univocă și strict determinată la care subiectul de drept este obligat sau care îi este interzisă subiectului de drept și care sub sancțiune, nu permite să se deroge de la ele sau să nu le aplice.

Astfel, referitor la latura obiectivă, lit.a), e) și f), a abaterii disciplinare reținute în privința procurorului XXXXXX, Colegiul apreciază că aceasta nu reprezintă încălcare de către numit a standardelor de conduită impuse procurorului de dispozițiile art.38 lit.a), e) și lit.f) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25.02.2016.

La aprecierea abaterii disciplinare, Colegiul ia în considerație împrejurările, gravitatea concretă, consecința faptelor săvârșite de procurorul XXXXXX, atitudinea față de evenimentele petrecute, atât pe parcursul verificării sesizării, cât și în cadrul examinării cazului de către Colegiu.

Sub aspectul laturii subiective, pentru a se reține existența abaterii disciplinare prevăzute de art.38, lit.a) și lit.e) din Legea cu privire la Procuratură, este necesar ca procurorul cu intenție să urmărească scopul încălcării normelor imperative ale legii.

În acest sens, Colegiul de Disciplină și Etică menționează că, în cazul încălcării normelor imperative în procesul activității de procuror, actele procesuale sunt sancționate de lege cu nulitate absolută.

Reieșind din materialele administrate și explicațiile prezentate, necesită a fi subliniat că Colegiul verifică și se expune asupra modului în care decide procurorul să

acționeze într-o speță concretă și corespunderea acestui mod - legilor și actelor normative în vigoare, ce reglementează conduita profesională a procurorului.

Potrivit constatărilor reținute prin Raportul cu privire la rezultatele verificării sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de către XXXXXX cu încălcarea de către procurorul XXXXXX a normelor imperative ale legislației, acestea se prezumă la pornirea urmăririi penale în privința procurorului sus numit în baza elementelor infracțiunii prevăzute de art. 330² alin.(2) din Codul Penal.

În conformitate cu legea 133 din 17.06.2016, privind declararea averii și intereselor personale, art.4, obiectul declarării prevede că subiecții prevăzuți la art.3 alin.(1) declară veniturile obținute, bunurile mobile și imobile, activele financiare, cota-parte din capitalul social, deținute împreună cu membrii familiei, concubinul / concubina, în anul fiscal precedent. Prin art.2 al Legii menționate, prin membru de familie se înțelege soțul / soția, copilul minor, inclusiv cel adoptiv sau persoanele aflate la întreținere. În acest sens, veniturile și bunurile ce aparțin părinților familiei XXXXXX, atât din partea soțului, cât și a soției, nu cad sub incidența membrilor familiei, stabilită de legea nr.133 din 17.06.2016.

Potrivit art.6 din Legea 132 din 17.06.2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, Autoritatea Națională de Integritate este unica Autoritate cu funcții de exercitare a controlului averii și intereselor personale, inclusiv exercitarea controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interes, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor, constatarea și sancționarea încălcărilor regimului juridic al declarării averii și intereselor personale.

Conform alin.(2) al art.33 din Legea 132 din 17.06.2016, cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, în cazul în care se constată existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea unei infracțiuni sau privind încălcarea legislației fiscale, inspectorul de integritate sesizează organul de urmărire penală sau, după caz, Serviciul Fiscal de Stat.

Prin urmare, Inspekția Procurorilor nu își poate atribui competențe ale altor instituții abilitate cu asemenea atribuții stabilite prin lege, fiind în imposibilitate să le substituie, iar aprecierea acestora nu pot exceda sau anticipa constatările care urmează a fi efectuate de către organele investite cu atribuții funcționale, în speță, Autoritatea Națională de Integritate.

În conformitate cu principiile de bază ale legislației penale art.3 Cod Penal alin.(1) „Nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei infracțiuni decât în baza unei hotărâri a instanței de judecată și în strictă conformitate cu legea penală.

Prezumția nevinovăției este încălcată în cazul în care o hotărâre judecătorească privind o persoană reflectă impresia că aceasta este vinovată, deși vinovăția sa nu a fost legal stabilită în prealabil. Chiar și în lipsa unei constatări formale, este suficientă o motivare care lasă de înțeles că judecătorul îl consideră pe reclamant vinovat. Deși principiul prezumției de nevinovăție, consacrat la art.6 §2, se numără printre elementele procesului penal echitabil impus la art.6 §1, acesta nu se limitează la o simplă garanție procedurală în materie penală. Sfera acestuia de aplicare este mai vastă și impune ca niciun reprezentant al statului sau al unei autorități publice să nu declare că o persoană este vinovată de o infracțiune, înainte ca vinovăția acesteia să fi fost stabilită de o „instanță” (a se vedea, în special hotărârile *Allenet de Ribemont* împotriva Franței, 10

februarie 1995, pct.35-36, seria A nr.308, Lavents împotriva Letoniei, nr.58442/00, pct.126, 28 noiembrie 2002 și Butkevicius împotriva Lituaniei, nr.48297/99, pct.50-52, CEDO 2002-11).

Domeniul de aplicare a art.6 §2 nu se limitează la procedurile penale pendinte, ci poate cuprinde hotărârile judecătorești adoptate ulterior încetării urmăririi penale (a se vedea, în special, Lutz, Englert și Nolkenbockhoff împotriva Germaniei din 25 august 1987, seria A nr.123) sau ulterior achitării (hotărârea Lamanna împotriva Austriei, nr.28923/95, din 10 iulie 2001, Leutscher împotriva Țărilor de Jos, hotărâre din 26 martie 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996-11, pct.29, și Del Latte împotriva Țărilor de Jos, nr.44760/98, pct.30, 9 noiembrie 2004), în măsura în care problemele ridicate în respectivele cauze constituiau un corolar și un complement al procedurilor penale respective, în care reclamantul avea calitatea de „persoană acuzată de o infracțiune”. Domeniul de aplicare a art.6 §2 din Convenție a fost astfel extins asupra diverselor proceduri administrative desfășurate concomitent cu procedurile penale declanșate împotriva unei persoane sau ulterior încheierii procedurilor respective, fără a se pronunța o decizie de constatare a vinovăției penale a persoanei în cauză, atâta timp cât există o legătură între cele două proceduri (Vassilios Stavropoulos împotriva Greciei, nr.35522/04, 27.09.2007, Paraponiaris împotriva Greciei, nr.42132/06, 25.09.2008 și Celik (Bozkurt) împotriva Turciei, nr.34388/05, 12.04.2011).

Sintetic, din aserțiunile Curții europene făcute cu mai multe prilejuri, reiese că prezumția nevinovăției în cazul unui cumul al răspunderii penale și celei disciplinare este încălcată, în situația în care ambele proceduri privesc faptele identice, urmând ca măsura sancționării disciplinare nu ar putea fi dispusă înainte de stabilirea vinovăției penale. Cu alte cuvinte penalul trebuie să țină pe loc disciplinarul, în același mod în care ține în loc și civilul.

Nu întâmplător legislatorul Român a prevăzut expres în art.47 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, că cercetarea disciplinară se suspendă atunci când împotriva judecătorului sau procurorului cercetat s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru aceeași faptă.

În speță, studiul atent al textului actului de punere sub învinuire în corelație cu cel din sesizare demonstrează cert identitatea faptelor cercetate în ambele proceduri - penală și cea disciplinară.

În același timp, referitor la faptele imputate procurorului vizat, în Raportul Inspecției Procurorilor, sub aspectul lit.f) care prevede răspunderea disciplinară pentru atitudinea nedemnă, manifestări sau mod de viață care aduc atingerea onoarei, integrității, probității profesionale, prestigiului Procuraturii sau care încalcă Codul de Etică al procurorilor.

În conformitate cu art.6 alin.(3) lit.d) din Legea cu Privire la Procuratură, „Procurorul este obligat să respecte regulile deontologice ale procurorilor și să se abțină de la fapte care ar discredita imaginea Procuraturii sau ar afecta prestigiul profesiei de procuror”.

Astfel, procurorii sunt obligați să se abțină de la faptele care dăunează intereselor serviciului și prestigiului procuraturii, care compromit cinstea și demnitatea de procuror, provoacă îndoieli referitor la obiectivitatea lor.

Onoarea profesională implică faptul ca procurorul să se asigure că prin practica

profesională și prin persoana sa, nu pune în pericol imaginea publică a procurorului, a sistemului procuraturii.

De asemenea, în partea ce ține de probitatea profesională, ea impune procurorului să se abțină de la orice comportament ilicit și nu doar de la cel care este contrar legii.

Prestigiul Procuraturii reprezintă aprecierea publică pozitivă a organelor Procuraturii în ansamblul său. Această apreciere globală este făcută în raport de onoarea și probitatea profesională a procurorilor, fiind rezultatul aprecierilor publice individuale ale acestora.

Ținând cont de cele menționate, Colegiul de disciplină și Etică, reține că procurorul este obligat să se abțină de la orice acte sau fapte de natură să compromită demnitatea sa în funcție.

Legea nu precizează care sunt manifestările care pot aduce atingere onoarei, probității profesionale ori prestigiului Procuraturii, însă prin raportare la prevederile naționale și standardele internaționale în domeniu, care instituie principii și reguli ce determină comportamentul procurorului, Colegiul de Disciplină și Etică reiterează că intră în sfera acestei abateri disciplinare: conduita agresivă (limbaj), violențe (fizice) a procurorului de natură contrară sau a indigna opinia publică, frecventarea unor locuri cunoscute ca având o reputație îndoielnică, legături cu persoane care au o proastă reputație, implicarea în controverse publice, denigrarea unor persoane, desfășurarea unor activități care, prin natura lor, pot crea îndoieli în rândul opiniei publice cu privire la independența, imparțialitatea sau integritatea procurorului. Pentru a califica fapta ca abatere disciplinară este important ca aceasta, după gravitatea ei să nu poată fi calificată doar ca încălcare a Codului de Etică al Procurorilor.

Prin urmare, Colegiul de Disciplină și Etică, examinând acțiunile imputate procurorului XXXXXX, vizate în Raportul Inspecției Procurorilor, constată că nu au fost identificate acțiuni care ar aduce atingerea onoarei, integrității, probității profesionale, prestigiului Procuraturii.

Analizând probele administrate, audiind reprezentantul Inspecției procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous, examinând explicațiile procurorului XXXXXX, Colegiul constată că procedura disciplinară este neîntemeiată, sub aspectul comiterii de către procurorul XXXXXX a abaterii disciplinare prevăzute de art 38 lit.a) lit.e) și lit.f) din Legea cu privire la Procuratură.

Legislația muncii, practica și doctrina în materia răspunderii disciplinare, au stabilit unanim că abaterea disciplinară reprezintă acea încălcare cu vinovăție, a obligațiilor de serviciu sau a normelor de comportare la serviciu, constând într-o acțiune sau omisiune, săvârșită de către o persoană, subiect al raporturilor de muncă.

În ceea ce privește răspunderea disciplinară a procurorilor, aceasta este una specifică și derivă din statutul profesional distinct al acestora, ce prezintă anumite particularități specifice.

Angajarea răspunderii disciplinare este supusă cerinței îndeplinirii cumulative a condițiilor generale referitoare la faptă, vinovăție și legătura de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul produs, iar în ceea ce privește vinovăția, aceasta trebuie constatată în mod cert, pe baza probatoriului administrat în cauză.

Colegiul constată că în cazul prezentat, materialul probator administrat în procesul examinării procedurii disciplinare în privința procurorului XXXXXX de către Colegiu,

denotă cu certitudine lipsa elementelor abaterilor disciplinare.

Având în vedere cele expuse, Colegiul de Disciplină și Etică ajunge la concluzia că în faptele comise de procurorul XXXXXX, suspendat din funcție, nu sunt confirmate acțiuni intenționate ce ar constitui abateri disciplinare.

În contextul celor expuse și în conformitate cu prevederile art.50, 51 alin.(1) lit.d), art.84, 85 ale Legii cu privire la Procuratură din 25.02.2016, Colegiul de Disciplină și Etică

HOTĂRĂȘTE

1. A înceta procedura disciplinară în privința procurorului XXXXXX, suspendat din funcție, în legătură cu lipsa abaterii disciplinare;

2. Hotărârea poate fi contestată în termen de 5 zile lucrătoare de la data pronunțării prin intermediul Colegiului la Consiliul Superior al procurorilor.

Președintele colegiului:

Vladislav Guțan _____ semnat _____

Membrii Colegiului:

Victor Comerzan _____ absent _____

Elena Cazacov _____ abținut _____

Alexandru Lozan _____ semnat _____

Octavian Lazarev _____ semnat _____

Oleg Televca _____ semnat _____

Pavel Țurcan _____ semnat _____